

Budweisers na inspekční cestě

Je pozdní večer - třetí máj, třetí máj je balení čas. Honzíkův zval k odjezdu hlas, tam, kde sněhový ležel kraj... Ale dost parafráze na Hynka Máchu, je čas odjezdu.

Ivo Červený

úprava: David M. Bodlák, david@cmn.cz
foto: autor, Klára Klimentová a Jan Šulc

Je teplý květnový podvečer a kolem nás kráčí děvčata na diskotéku. Svůj oděv by s přehledem uložila do legendárních oříšků. Na okamžik popouštíme uzdu fantazii. Skoro současně však zjišťujeme, že z naší strany už je to bohužel ztráta času, a tak se vracíme zpět do reality. Tou je balení a pokus narvat do kufrů evidentně několikanásobný obsah. Téma našeho výjezdu je tentokrát zaměřeno na kontrolu, jak si konec 2. světové války užívají poražení v Rakousku a Německu. Předpověď na následující dny slibuje letní počasí, a tak překvapivě, z šestnácti nahlášených, odříkají účast pouze dva.

Mazák cestovatel

Trasu volíme přes Studánky a Linz na Steyr a odtud podél řeky Enns do Admontu. Zkratkou po místních spojozáčkách přijíždíme do Triebenu, kde na pumpě potkáme motorká-

ře „Frankieho“ z Alabamy. On i jeho stroj tvoří velmi nevšední kompilaci. HD Sportster amatérsky předělaný na enduro a označený dovětkem XL/GS odpovídá řemeslným zpracováním spíše krátkému výletu po Šumavě než motocyklu světoběžníka. Jeho šestiměsíční cesta vede přes střední Evropu, Balkán, Turecko, Ázerbajdžán, Mongolsko a Rusko až na Aljašku. Odtud pak lodí do Vladivostoku a celým Ruskem zase zpět do Evropy, do Holandska, odkud vyjel. Zbyňka zaujalo malé monitorovací zařízení GPS v jeho tankruksaku. David to komentuje slovy: „To je jasný, vole, stará mu tam dala štěnici, aby mohla sledovat, kde se fláká...“

Vyrazíme společně, ale Amík našemu tempu nestihá, a tak Hohentauern (1274 m n. m.) přejíždíme sami. V Pöls odbočujeme na zkratku do Sankt Georgen. Jde o úzkou a klikatou cestu s několika horizonty, které se „skáčou“ stejně jako v TT na Manu. Na konci úseku Ivo s Davidem zjišťují, že nemají nikoho za zády. Počáteční eufo-

rii o tom, jak to zbytku nandali, střídá s přibývajícím „časovým náskokem“ strach, že se něco stalo. Vrací se a na mysl jim vyvstane po krajnici kráčející rodníka s kočárkem, kterou mijeli za jednou z nepřehledných zatáček. Ohooo, super! Právě je vidí, jak nerušeně kráčí dál podél silnice. Tipují tedy problém na některém ze skoků. Dobrý, tak nic, a tak dojíždí až na začátek zkratky. Důvod je jasný - chybí Karel. Voláme mu, nikdo to nezvedá. Černé myšlenky proudí hlavou, a tak začínáme stavět

auta a ptát se, zda někde neviděli u silnice motorku. Stavíme i policejní vůz. Policista přes centrálu zjišťuje, že „pohřešovaný“ Karel hlášenou nehodu neměl. Máme ale obavy, že může ležet někde v lese, a tak se Honza vrací zpět. Jen odjede, přichází od Karla SMS. Oddychneme si, ale zároveň konstatujeme, že dárek v podobě navigace, který dostal po loňském bloudění v Itálii, byl zbytečný. Marek navrhuje, že od teď mu nebudeme říkat Karel, ale „džipíeska“. Nasedáme na stroje a pokraču-

jeme přes Murau a Predlitz na Katschbergpass (1641 m n. m.). Dnešním cílem je hotel Maltatal (32 Eur) nedaleko Korutanského Gmündu.

Dva za cenu jednoho

Zatímco paprsky slunce rozpouští jinovatku na motocyklech, dopráváme si bohatou snídaní. David se vrací z recepce, kde si chtěl stěžovat, že ho na pokojí ubytovali s medvědem. Až prý podle ubytovací knihy zjistil, že šlo o chrápání spolubydlicího Zbyňka. Úderem deváté vyrazíme na Nockalmstrasse, alpskou vysokohorskou silnici. Desetikilometrový úsek z Kremsbrücke k mýtnici má nový koberec, a tak v serpentinách lemujících říčku a úpatí skal začínáme bláznit. Mýtné 8 Eur se nás díky kartě, kterou máme k ubytování, netýká. Jsme zde úplně sami, a přestože je počasí na opalování, cestu lemují sněhové závěje. Na Eisentalhöhe (2042 m n. m.) pomáháme majitelce salaše s odzimováním a stáváme se prvními letošními zákazníky. Odměnou za naši pomoc je hustý kouř

nespálené nafty z diesellového generátoru, který zásobuje salaš elektřinou. Astmatici na nic nečekají a následování zbytkem výpravy pokračují raději dál. Jezerem v Turracher Höhe (1390 m n. m.), vklíněným mezi horami, prochází hranice mezi Štýrskem a Korutany. Plánovaná projížďka jezerním taxi kvůli ledové krustě odpadá, a proto stavíme na kafe až v Predlitzu.

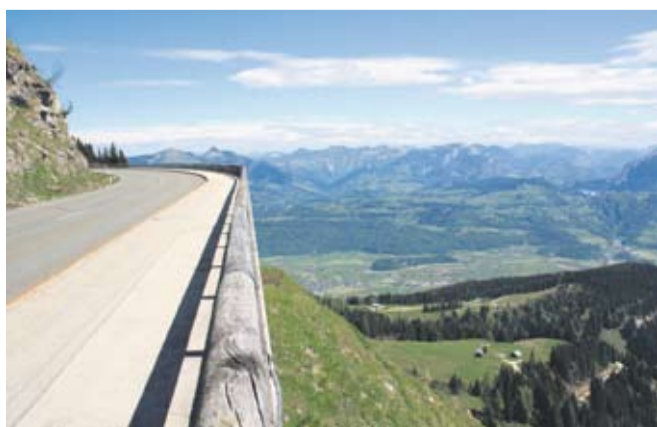
Přejezd Sölkpassu (1790 m n. m.) vypouštíme, protože je kvůli sněhu stále uzavřen. Po šesti kilometrech směrem na Murau odbočujeme vpravo a jedeme po opuštěné silnici přes Filatnitz až do Feldkirchenu. Náš záměr vyjet na horu Gerlitz (1991 m n. m.) kazí také sněhové závěje. Vzpomínáme, jak jsme zde minule simulovali na mýtnici auta. Jelikož je brána bez obsluhy a poplatek stejný i pro auto, dělali jsme před závorou s motorkama páry a projížděli tak dva za jednu cenu. Odplatou za nečestné jednání byla rána závorou do Martinových zad. Jeho přejezd nebyl dostatečně synchronizovaný, a tak jednu „koupil“ za nás

PROFIL

Ivo Červený

49 let, České Budějovice

Osudným se mu asi stal dědův pivovar v Pacově, který byl místem oslav založení FIM. První dochovaná fotografie s motocyklem je z roku 1966. Za řídítky velkého motocyklu poprvé chycen hlídkou VB ve 13 letech. Jediný koníček se postupem času stal i zdrojem obživy. Od doby, kdy se manželka řídí heslem, že jeden musí přežít, jezdí nejraději sám s partou kamarádů po celé Evropě.

CESTOPIS | Alpy

Pořádná tlupa na výletu po alpských silnicích

Zábava na prvním místě

Devět chlapů a jedna květinka

za všechny. Opět využíváme kartu a vyjždíme zdarma po Villacher-Alpenstrasse (1732 m n. m. a mýto 7 Eur).

Erektující sněhulák

Po „Apflstrüdl mit Vanila sós“ na vrcholu hory Dobratsch (1768 m n. m.) se vracíme zpět do hotelu. Je jako v létě a naše kroky vedou hnedka do výčepu na jedno „vorošený“. Těsně před šestou hodinou vyjždíme na Malta Hochalmstrasse (9 Eur / s kartou zdarma). V šest hodin se zavírá, a tak máme patnáctikilometrový úsek na horskou přehradu Kölnbreinsperre (1933 m n. m.) jen sami pro sebe. Nahoře zajíždíme až k horské chatě za hotelem a řádíme s motorkama ve sněhu. Ostatní polehávají na dvoumetrové sněhové vrstvě a opalují se. Roman, lisajíc se na sněhu provokativně ke Klárce, vyvolává škodolibě u ostatních sexuální touhy. Na oplátku mu na jeho motocykl stavíme erekujícího sněhuláka. Cestou zpět se stavíme u pamětní desky Járy Cimrmana, který v těžkých podmínkách tanních Alp vykonával v Korutanech funkci porodního dědky.

Kanadské žertíky končí až pozdě v noci. Vedení ve skóre se ujímá Roman, poté, co těsně před placením nenápadně bere klukům klíče od pokoje, kde se na jejich toaletě zbaví veškerého obsahu svých střev a nechá záměrně otevřené dveře do ložnice. Osazenstvo pokoje pak mělo co dělat, aby jim „nekopla kalovka“ a ještě dlouho pobývali na balkóně, než mohli ulehnout bez rizika do svých pelišků. David to ještě po půl hodině komentuje slovy: „Je tu smrad, jak když prase nachčije do ohně.“

Jako po závodní trati

Ráno zahříváme gummy výjezdem na Maltastrasse. Úzká silnička nad městečkem nás vyvede asi do dvou tisíc metrů. Na vrcholku je ranč s koňmi a pěknou hospůdkou. Odtud nás Honza vede okreskami směr Spittal an der Drau a dále pak přes Obervelbach až do Heiligenblut.

Díky kartě přejezdíme opět zdarma bránu na motorce v Grossglockner (mýto 19 Eur). Jízda po prázdné silnici lemované sněhovým koridorem a teploty kolem pětadvaceti stupňů jsou nepopsatelným zážitkem. Na vyhlídce pod GG (3798 m n. m.) budí pozornost japonských turistů Vlastík. My už jsme zvyklí, ale oni nechápou, že někdo přijede pokořit sněhové království na motorce v teniskách, šustákových tepláčkách a jarní bundičce do pasu.

Z terasy na Edelweisspitze (2571 m n. m.), kde obědváme, se nám už nikam nechce. Mírek schovává Vencovi penězku a vychutnává si jeho zděšení při placení. Na nabídku, že si dluh odpracuje, vrchní přitaká hlavou

a rukou ukáže na pětimetrovou kopicí sněhu v rohu. Se smíchem se s Vencou loučíme a ubezpečujeme ho, že důvody jeho týdenní absence společníci určitě pochopí.

Až do Brucku se přesun dá považovat za neformální závody. Odtud vede naše cesta přes Kaprun, Mittersil na Gerlos pass (1630 m n. m.). Gerlos, to je dvanáct kilometrů široké závodní dráhy vedoucí převážně lesem, zakončené pokutou 4,5 Eur ve formě mýta. I další kilometry klesáním do údolí Gerlos se klikatí malebnou krajinou až k Jenbachu u innsbrucké dálnice.

Slovník netřeba

Nocleh nacházíme poměrně snadno, v rodinném pensionu Almgasthof u jezera Achensee, před hranicemi s Německem (27 Eur/osoba a noc). Zatímco Hanzí objíždí bary a později i místní obyvatele, hledajíc spřízněné sportovní duše se satelitním přijemem, aby mohl sledovat hokejový zápas našich se Slováky, my se sluníme v zahradní restauraci a popijeme pivko. Hanzí se vrací s nepořízenou. Když popisuje způsob hledání a použitou komunikaci, ani se tomu nedivíme. Některým stačil už jen jeho pozdrav, aby se váleli smíchy po zemi. Místo tradičního pozdravu Grüss Gott (Pozdrav pánbůh) na ně vybafl: „Gross Kitt (Velký tmel)“. Pokud mu nezabouchli rovnou před nosem, představil se: „Ich bin kein...noo podvodník... kurva jak se to řekne... joóo Unterwasserman. Ich bin kein Fussbal Fan. Ich bin hokej Fanoušek! Sie garáz dole?“. Pak, ukazujíc rukama tvar krychle, pokračoval: „Fernsehen Sie haben? (Barevná televize Vy máte?). My do garáz und kúkn“. Když nenastalo předpokládané vřelé pozvání do jejich příbytku, zamířil do restaurace k servírce a nasadil těžký kalibr rozvířky: „Bitte, Alte Madam, my grupn z Ček Republik. Drajcén Lojte na motorka bez problémů, fanda sport“ a ukazujíc na plně obsazenou restauraci pokračuje: „Kchajne štres pro lojte. Óne sound. Pššš, ticho, nur kúkn, všeccko pššš“. Když se nedočká známky pochopení, pokračuje Hanzí úpěnlivě se sepnutými rukama v argumentaci: „Dnes „bomba“ zápas! Mega hokej!“ a zkouší to i přes nacionalismus. Dělaljíc rukou křížek, končí komunikaci slovy: „Rašša kaputt (Rusko zničený), to je jasný“.

Vyprávění graduje tím, že Hanzí své zážitky vypráví také rakouské servírce, čímž se dostává do absurdní situace „troj překladač“, kdy už každé slovo má jiný smysl anebo vůbec neexistuje.

Ochotnické divadlo v Alpách

Zábava pokračuje scénkami. Vítězí Roman s Mirkem a jejich

Jakmile se objeví Policie, okamžitě všichni mizí a načapat někoho při přestupku, je tu prakticky nemožné

„Zabití Bin Ládina“. Pro představu: Nahý Mírek, pouze v ubrusu à la Dželabija, hlavu omotanou rolí toaletního papíru do turbanu, vchází kuchyní a usedá do jednoho z boxů v restauraci. V tu chvíli se za ukrutného řevu rozleznou dveře, parakotoulem na plac vletí polonahý Roman Rambo Kříha a rozpleskne se nic netušící servírce u nohou i s koštětem (samopalem). Duchovní vůdce Talibanu Bin Mírek se snaží prchnout, ale mariňák Roman se vrhá „strédlem“ přes stůl, sráží hlavou lustr a dopadá na hledaného teroristu. Láme Bin Mirkovi vaz, ušetří mu koštětem do hlavy ránu jistoty a ukradne na památku jeho hodinky. To už se „odbourává“ i servírka Anna a i přes újmu na majetku se směje jak blázen. Velký úspěch má i chlapecké trio „Honmiro“ (Honza, Mírek, Roman) s písničkou „Já jsem Gay“ od skupiny Nightwork. Na žádost štamgastů překládáme písničku i do němčiny. Zavíračku přetahujeme o tři hodiny a Anna se nám svěruje, že je již třetí generací majitelů hostince, ale tohle ještě nezažila. Zábava části výpravy pokračuje pak i na pokojích. Do ranního kuropení zní z pokojů chlapecké: „Ich bin Gay... bin Gay... bin warmjunge...“ Díky Klárce, která je vzhledem k tématu zcela nadbytečná, vznikají i absolutně nepublikovatelná videa.

Roadracing bez pravidel

Po snídani zvolna balíme a při loučení se ptáme Anny, zda cedule s nápisem „Heute Ruhetag“ (Dnes den klidu) má něco společného s naším pobytem. Usmívá se a kýve hlavou. Praktický výklad našich lektorů o léčivém vlivu becherovky na německý organismus prý trochu unavil kuchaře. Prý se také zásadně ohrazuje proti tvrzení „Kudy teče, tudy lečí“.

Trasu kolem Walchensee na Kochel am See musíme změnit,

protože noblesní serpentiny si vybrali k závodů do vrchu autáři. Zatímco se na terase restaurace sluníme a pijeme espresso, Hanzí s Mirkem skáčou do vody. Přestože počasí dosahuje letních teplot, smrštnění penisu signalizuje, že do přeměny na tuhé skupenství vodě mnoho nechybí. Překvapení nádhernou bavorskou přírodou pokračujeme po klikatých cestách přes Achensee a Tegernsee až na „závodní dráhu“ k Bayerischzell. Desetikilometrové stoupání, plně zatáček v obou směrech, kvantita šilenců brousicích kolena po asfaltu a zatáčky obsazené diváky jak při Velké ceně. Po projektu tzv. „cilem“ se vracíme zpět a přidáváme se k divákům v jedné ze zatáček. Při každém průjezdu se tají dech a v davu to zašumí. Doposud jsme si mysleli, že to, co vidíme, je mimo závodní dráhu absolutně nemožné. Vysíláme Mirka reprezentovat naši zem, a protože jde o běžnou komunikaci, zjišťujeme, jak to tu probíhá. Místní popisují, že jde o „vyhlášený“ úsek, kde nehody

(i tragické) jsou běžnou součástí ježdění, ale ten zážitek prý za to riziko stojí. Jakmile se objeví policie, okamžitě všichni mizí a načapat někoho při přestupku je tu prakticky nemožné. Je fakt, že když proti nám v zatáčce jede motorka, od které lítají jiskry, lehce si představíme, jak uklouzne a podráží i nás. Frekvence jezdců sem a tam byla tak velká, že občas to s otáčením hlavy bylo jak při tenise.

Našinci jsou všude

Za Oberaudorfem přejezdíme na skok do Rakouska, zastavíme na chvíli do hotelu Almrausch. Jsme ohlášení a majitelé se nám věnují s mimořádnou péčí. Městečko leží v lyžařské oblasti, má 7000 obyvatel a asi 200 restaurací. Jak už to tak bývá, tam, kde je moc chlapů pohromadě, využíváme místní neznalosti českého jazyka a komentujeme různé přednosti kolem sedících dam. Když Venca zahlásí svůj poznatek mířený k odvážnému dekoltu servírky a číšník vyprskne smíchy do talířů tak, že je málem pustí na zem, zjišťujeme, že je ze Slovenska. Majitel nám posílá bylinkový šnaps, a tak začínáme chápat, proč se hotel jmenuje zrovna Almrausch (Alm = horská pastvina, Rausch = podnapilost, opice).

Ranní pohled na rtuť teploměru za oknem signalizuje, že určitá místa a orgány dnes zapáření neuniknou. Stoly u snídaně se prohýbají pod jídlem a usměvavý pan domácí nám chce dokonce udělat balíčky na cestu. Jak absurdní. Je den 65. výročí

osvobození Československa od nacistů a my, na dohled od Hitlerova Orlího hnízda, kolaborujeme nad salámy, domácí tlačenkou a sýry s klobáskami.

Dnešní plán je co nejpodrobněji projet oblast kolem Salzburgu a Berchtesgaden. Jde o relativně malou oblast, ale s velkou koncentrací nenápadných horských silniček a jezírek. Na placených cestách vedoucích přírodními parky není ani živáčka, a tak, byť jsme v hustě obydlené oblasti, si chvílemi připadáme jak v bohem zapomenutém kraji. První jezero, obklopené horskými štíty, je jen pár kilometrů od pensionu. Je tak malebné a restaurace tak opuštěná, že neodoláme a děláme pauzu na kávičku se zmrzlinou. Romantická nálada a všeobecná pohoda nás vede k tomu, že veřejně nutíme Romana, aby požádal Klárku o ruku. Máme srandu, jak se z toho snaží vykroutit. Náš předpoklad, že se na něho Klárka urazí, a bude tak patřit nám všem, nevyšází.

Úžasným zážitkem je projetí patnáctikilometrového úseku na Rossfeldpanoramastrasse. Převýšení 1100 metrů, místy strmé stoupání a zatáčky jak podle kružítka. Z jedné strany štíty hor až do výšky 2700 m n. m. a na druhou stranu fascinující výhled stovky kilometrů daleko. Navštívujeme malebné jezero Königssee a přes Berchtesgaden začínáme směřovat k domovu. Výjezdem z Halleinu se stává cesta domů nudnou rutinou. Tradičně nejvíce krizovek nás čeká na prostitutkami obsypané trase z Dolního Dvořiště do Českých Budějovic. Domů přijíždíme bez nehod i pokut kolem páté.

Závěrem naši inspekční cestu musíme konstatovat, že Němci i Rakušané mají válku i s celými oslavami tzv. „in Arschloch“.

Video z této cesty (ale i jiných) najdete na www.vimeo.com/33994038.

